

Աղլտին այնքան հոգածութեամբ եւ այնքան ծախքերով մէջտեղ բերած թարգմանութիւնները ամէն կողմէն միեւնոյն խանդավառ ընդունելութիւնները չգտան: Իր բեմն ու գրասիրութիւնը տեղի տուաւ չարամիտ մեկնութիւններու: Եկեղեցական դասը մանաւանդ նախանձով կուրցած եւ Մայրենի եկեղեցւոյ աւանդութիւններուն նախանձախնդրութեամբը դիմակաւորուած, աննպաստ գաղափարներով կը պղտորէին ժողովուրդը, թերեւս կասկածի տակ դնելով նոյն իսկ Հայոց գրասէր պատրիարքին հաւատքը: Բայց Աղլտ այնքան ուղիղ էր իր ձեռնարկին մէջ որ անվկանդ մնաց եւ ջերմապէս յանձնարարեց այն օտար հեղինակներուն թարգմանութիւնները՝ միշտ լը-ը ընտրելու պայմանով: Սկիզբի Աստուածաբանութեան նկատմամբ կ'ըսէ. « զի գրեթէ սա՛ է ամենունակ գանձարան եւ ամենաբարի մառան եւ ամենայն մրգաց եւ ծաղկանց մենարան, Բեդեօ Ե-ի Տիջ Ժողկանց զեղի՛նն ունի Բոսնոցեւ, Ե-ի Տիջ մրգաց զմանն նեխեւ Ե- զմանն Ի մեքղեհոյ պորոզ Բողբոջեւ, բայց չէ՛ զարմանք զի եւ ներ տապանին Նոյի գազանքն ընդ սուրբ կենդանեաց խառն էին եւ ոչ տաղաւարն Աբրահամու ի Հագարայ զրկեցեալ եւ ոչ դասքն Առաքելոց ի Յուդայէ, զի թէպէտեւ ծիրանին գոյն ըստ ինքեան իցէ գեղեցիկ, բայց եւ երբեմն ընդ թխագունի սեւոյ յանկի յոտայնանկաց, որ թէպէտ եւ ըստ ինքեան զօշինչ ի ծիրանւոյն պայծառութենէ շահի սեւան, բայց ծիրանին պայծառ եւս ցուցանէ, որ-

---

Այն թարգմանութիւններուն գրեթէ մեծագոյն մասը, ինչպէս ըսինք վերեւ, Ազգ. Մատենադարանի սեփական են հիմայ, հետեւաբար դիւրին է անոնց ցանկը: Եթէ ուրիշ տեղեր ալ կը գտնուին թարգմանիչ վարդապետի թարգմանութիւններէն, շնորհակալ կ'ըլլանք եթէ մեզի ծանօթացնեն գանոնք: